

מכתמים

(1) סוד הוצירה.

בכלי מענים החוקרים לטבע יציקו
לגורים נזרים ונתחו בשרו במאכלת,
יכתשוהו במכתש, עצמו הדק ודיקו
ישפטוהו בברזל ובלחב אש אכלת,
ואת לשונו ומשכו בצבת ובמלקחוס;
והוא בענותו פאשה מצרה עליה אבנים,
ופעה יוציא מלין חקות עולם וביע,
אך סוד הוצירה עדינצח לא יודיע!

(2) הזקנה.

בלאט תדפק הזקנה עליהדלת לא אחת,
”פתחנא לי בן־אדם!” תקרא בנסת,
אך בל־איש יתנבר לה והיה בלא שומע,
או גם יגער בה, וחשבנה כמתעתע;
אולם יום יום תוסיף לדפק, לא תרפינה ידיה,
ובן־אדם יקשיב ברעדה, לא יגבר אותותיה,
ובראותו כי אברה תקנה, פלה היא ונתרצה,
יזעק ויעקב גדולה: הו! זקנה עלי קפצה!

(3) בכל־ראות.

עיניהם יעצמו אוהבים מדי ישקו שפתים—
כי האהבה מאז מעולם עורת היא עינים!

(4) תחבולה.

על-מהיטבאל היפהפיה בלכם תתלוננו מרה,
כי תקשיה לבח באבן וסביביה מאד נשערה—
אבני-חפין ספיר ויהלם אישבר לה הביאה
הלא הם בשמיר חזק מצר את-לבח ובקיעו!

(5) יגלי המשוורה.

עליחן שפתיו קסם עי
ולבו מלא נגלי קסמים
צחצח לשונו כתם פז
אך נפשו רבת כתמים!

(6) באין מליין יושר.

—הה ארון נכבד, עורה חמלתה, חגני
ובגדבת ידך חושח-נא לחושיעני
ואני אתפלל לך אלהי-לך מדיין ישר,
לכל וחסרון לך פליחמים חזן ועשר...
"הא לך שקל בסף, רעבון נפשך הישביע,
אך אל-תהי לי למדיין, בעדי אל-תפגיע,
הן בנגיד המטעאים ופגיד כי חמרמרו
עדים הם כי בשמים למליין כך לא בחרו!"

(7) התמורה.

לכל חליפה ותמורה תחת השמים,
אין דבר ועמד בעינו שנה או שנתים;
מים נוזלים וחסכו לבדך ושלג,
ובפור וקרח ישובו ויהיו למי-פלג,
המן לאדמה יהיו נטעי עצמים
ומפסין מדמנה יציצו פרחים ונצנים.

לַצִּפּוֹת כְּרָמִים תִּהְיֶה תוֹלַעַת זָחָלִית,
וְנִכְבַּת צִפּוֹרָה — רָמָה וְתוֹלַעַת מְחוֹלָלִית,
סָעָה וְסָעַר אֲבָנִים עַד־דָּךְ וְשִׁסְקָה
וְשִׁשְׁסָק וְדָךְ וְנָכְרִי אֶבֶן לְמוֹצָק וְדָבָר;
אָפֶס בְּאִישׁוֹר לֹא יִהְיֶה הַבּוֹשִׁי עוֹרָהוּ
וְהַנֶּמֶר לֹא יִמִּיר שִׁלְלִיָּצֶבַע חֲבֵרָה וְתִיחָהוּ
בֵּן רַעֲעִין לֹא יִשְׁנֶה עַד־יָתֶם לְגוֹעַ
וְכִילִי עַד־נֶצַח לֹא יִהְיֶה לְנֶדִיב וְשׁוֹעַ!

(8) לַעֲבֹר הַכִּילִי.

בְּיוֹם הַלִּדְתָּךְ,	וּבְיוֹם מוֹתָךְ,
יִשְׁמְחוּ הַחֲרִידִי,	יִגִּילוּ בְּנֵיךְ!

דר. ש. מאנדעלקערן.

